

Biti drugačen v svetu, ki me obdaja

Zakaj ljudje ne prejemamo drugačnosti? Zakaj nas je strah drugačnosti? S podobnimi vprašanji se človeštvo ukvarja že zelo dolgo. Vendar si vseeno vsi zatiskamo oči pred drugačnostjo. Smo v 21. stoletju, stoletju, v katerem so se odprle mnoge teme, ki so bile dolga stoletja skrite, tako imenovane tabu teme. Menim, da je naša družba dovolj zrela, da pogleda v oči tem temam, se sooči z njimi in jih sprejme. Lepo bi bilo živeti v svetu, kjer bi zjutraj vstal, se oblekel po svoji volji in se pri tem ne ukvarjal s vprašanjem, kaj si bodo mislili drugi. Nato bi odšel v službo, kjer bi ga vsi sprejeli odprtih rok brez obsojanja zaradi drugačnosti, pa čeprav samo zunanje. Ko bi prišel domov, bi se prepustil svojemu drugačnemu razmišljanju in počel drugačne, za normalnega človeka, čudne stvari.

Kaj sploh je normalno? Razlaga pomena te besede je zelo subjektivna. Vsak si jo razlaga drugače, jo drugače dojema. Za vsakega je normalnost nekaj drugega in lastna drugačnost je za vsakega normalna. Naša drugačnost je zelo odvisna od okolja, v katerem živimo, vzgoje in načina razmišljanja. Okolje nas bo stežka sprejelo, ker se drugačnosti boji. A zakaj? Morda zato, ker je enostavno ne poznajo. Predstavo o drugačnosti si gradil na temeljih predsodkov, ki izhajajo iz našega strahu in nepoznavanja. Pred časom sem prebrala pesem, v kateri je bil verz: »O tistem, ki ga ne poznamo, zmeraj vemo vsi največ.« In res je, ko vidimo človeka na cesti, ki je po videzu drugačen od vseh drugih ljudi, si o njem takoj oblikujemo predstavo, kakšen naj bi bil. Če je ta predstava negativna, kar v večini primerov je, začnemo neznanca takoj obsojati. Zakaj to počnemo? To je v naravi človeka. Vedno smo radi pometali pred tujim pragom, naš prag pa je imel največ smeti. Po mojem mnenju na svetu ni normalnih ljudi. Vsak od nas je nekaj posebnega. Verjetno bi le malo ljudi reklo, da niso drugačni. Drugačnost je nekaj vsakdanjega, vsi to doživljamo ves čas. Ljudje se med seboj zelo razlikujemo. Tudi moji najboljši prijatelji so drugačni od mene, ampak se sprejemamo, saj medosebni odnosi temeljijo na sprejemanju. Pri sprejemanju sprejememo človekove pluse in minuse, oboje v kompletu. Slabe lastnosti človeka pa sprejemamo ravno takrat, ko jih poznamo. Takrat se naši neznani predsodki spremenijo v realna dejstva, ki jih sprejememo, in takrat se, še prej neznani minusi, zmanjšajo.

Je bila družba taka že od nekdaj? Verjetno ne. Morda so se predsodki in nesprejemanje pojavili takrat, ko so se pojavile razlike med ljudmi. Jaz veljam več od tebe, on je vreden več od njih. Takrat so ljudje začeli razmišljati, da niso vsi enaki, kar je popolnoma logično in sprejemljivo. Ljudje pa smo si na podlagi neznanja začeli predstavljati, kakšna je ta druga oseba, ki je več/manj vredna od nas. Zakaj je drugačna? V toku svojih misli smo si hitro ustvarili mnenje, ki pa ni nujno pravilno. Lepo, zares čudovito bi bilo živeti v svetu, kjer predsodki ne bi obstajali. Sama se trudim čim manj ukvarjati z mnenjem drugih, ki v mojem življenju ne šteje nič. Mnenja oseb, ki so mi zelo blizu, pa so mi pomembna. Njihova mnenja so iskrena.

V svetu, kjer živimo, je težko živeti s pretirano drugačnostjo. Težko je z njo uspeti, vendar vsi uspešni ljudje v zgodovini so bili drugačni, izstopajoče drugačni. Na poti do življenjskega uspeha je mnogo preprek, ostrih ovinkov in ovir. Človek, ki je drugačen in se ne ubada z mnenjem drugih, jih verjetno lažje premaga. Svoje življenje si lahko predstavljamo kot pot, ki nam jo zgodaj prekrizajo poti drugih ljudi. Ko se zavemo lepote začetka te poti (svojega otroštva), pa smo že daleč v stran. Pot nam prekrizajo ljudje, ki nam nastavljajo ovire, ki jih z naporom premagujemo. Čeprav je pot zelo raznolika in drugačna, pa je konec enak pri vseh. Ni drugačen.

Ko bomo pometli pred svojim pragom, ko bomo očistili svojo hišo in temelje predsodkov zamenjali s trdnjejšimi temelji sprejemanja, bo naša hiša obstojna, dostojna in čista. Ko bomo ljudje sprejeli druge, ki niso enaki kot mi, bomo vsi skupaj živeli v lepšem in boljšem svetu. A do tja je še dolga, dolga pot.